

Şehit Muhammed Rayhan

Doğum tarihi: 1 Şubat, 1986
Şehadet tarihi: 5 Ağustos, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: Günlük işçi
Şehadet Yeri: Mugda, Dakka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Dar bir sokakta, Kolta Bazar'ın eski, harabe binalarının ardında, ham çimento duvarının yanında, çaresiz ve korumasız bir adam dururdu. Adı Md. Raihan'dı. Bazıları ona "Raihan Bhai" derdi, bazıları ise sadece "Chacha" (amca). Ama kaç kişi bilirdi onun içindeki acıyı, yalnız mücadelesini? O adam, hayatın yükünü sadece kendi omuzlarında değil, hasta bedeniyle, sevgili eşiyle, tek oğlu Najmul'la ve arkasında kalan anne babasının sevgisiyle omuzlayan bir gündelik işçisiydi.

Raihan, 1 Şubat 1986'da, Dakka'nın bir fakir mahallesinde doğmuştu. Babası Md. Salauddin, 70 yaşında bir marangozdu ve o yaşta bile oğlunun geleceği için ter döküyordu. Annesi Rahima Begum ev hanımıydı, sürekli oğlunun biraz daha iyi bir hayat sürmesi için dua ederdi. Raihan okuma konusunda çok ilerleyememişti, hayat ona zaman vermemişti. Aylık 25.000 takası kazandığı gelirle ailesini geçindirmek, eski evin yağmurda çatısındaki teneke levhaları saymak ve tek oğlunun okul ücretini karşılamak onun gerçekleriydi. Ama o sakın bir insandı, biraz da sade ve basit. İnsanların söylediklerine hemen inanırdı, bu yüzden düşman ile dostu ayırt etmekte zorlanmıştı.

Temmuz ayının ateşiyle yanıp kavrulan şehir

2024 yılının Temmuz ayında Dakka'nın havası çok gergindi, sokaklarda öğrenciler protesto ediyordu, "Temmuz Devrimi" sadece bir siyasi hareket değildi, aynı zamanda hayatta kalma talebi, adalet için bir haykırıştı. Tüm Dakka korku ve patlayıcı bir sisle kaplanmıştı. Arka planda duran fakir insanlar hala düşünüyordu, "Bu onların işi, biz sadece çalışarak yaşıyoruz." Raihan da siyaseti anlamamıştı, hiçbir siyasi parti ya da yürüyüşün renklerini bilmezdi. Anlayamadığı için de o korkunç ortamda sadece ücretsiz tedavi umuduyla dışarı çıkmıştı. Birkaç gün önce sağ kolu kırılmıştı. Eczanenin verdiği ilaçlar fayda etmiyordu. Bir komşu demişti ki, "Mugda hastanesinde fakirlere ücretsiz tedavi veriliyor."

Gözleri o umutla parladı.

"Hanım, ben Mugda'ya gidiyorum. Hastanede ücretsiz tedavi yapacaklarmış."

Eşi demişti, "Gitme, şimdi sokaklar iyi değil."

O gülerek yanıtladı, "Bir gidip bakayım, bir şey olmaz."

Olay günü: 5 Ağustos 2024, saat 5:00 pm Raihan, Mugda hastanesine doğru gidiyordu. Tam o sırada polis ile öğrenciler arasında kovalamaca başladı. O da ortada kalmıştı. Bedeni zaten zayıftı, kolundaki ağrı şiddetliydi. Aniden polis coplarıyla müdahale başladı. Korkuyla kaçmaya başladı. Bir yerde düştü. Sonra karanlık... O anda cep telefonundan eşini aradı ve dedi ki, "Büyük bir kargaşa var, polis herkese vuruyor... Ben buradayım, dua et."

Bunlar onun son sözleriydi. Gece boyunca defalarca aradılar ama büyük kardeşi Raihan'a ulaşamadı. Sonunda saat 3:00 civarında tanımadıkları bir numaradan telefon geldi: "Bu kişi sizin mi?"

Kardeşi dedi ki, "Evet, benim küçük kardeşim."

Telefon açan kişi, "Onun cesedi Hatirjheel köprüsünün altında bulundu. Polis kurşunuyla öldürülmüş."

Raihan'ın büyük kardeşi, küçük kız kardeşi Sorna Akter Nurjahan ve yaşlı babası oraya koştu. İki ceset yerde yatıyordu. Birinin vücudunda sayısız darbe izi vardı, tüm beden kan içindeydi. Sağ elinin serçe parmağı kopmuştu. O sırada bir asker gelip sordu, "Tanıyor musunuz?" Gözlerinden yaşlar akarken başlarını salladılar.

"Öyleyse alın. Biz diğer cesedi götürüyoruz." O an onların boğazından tek bir ses çıkmıyordu, sadece yüreklerinin derinliklerinde boğuk bir hıçkırık vardı.

Sessiz Sevgi, Yarım Kalan İstek

Küçük kız kardeşi demişti ki, "Ağabeyim biraz yumuşak kalpliydi. Yemek yapmayı severdi, elime yemek yemeye gelirdi. 3 Ağustos'ta telefon edip para istemişti. Ben 'birkaç gün sonra gelirim' demiştim. Ama gidememişim. Şimdi sadece pişmanım, son isteğini bile yerine getiremedim."

Son Sığınak: Jurain Mezarlığı

Raihan'ın kanlar içindeki bedeni şimdi Jurain toprağında ebedi uykuda. Arkasında küçük bir oğul, ağlayan bir eş, iki yaşlı göz ve ismi hiçbir siyasi sayfada geçmeyen ama kanı o hareketin kara toprağına sinmiş bitmemiş bir vakit kaldı.

Son Söz

Raihan bir lider değildi, ne bir konuşmacı ne de herhangi bir afişin yüzüydü. O, başka insanların sözlerine inanan, biraz tedavi olursa yaşayacağını düşünen bir insandı. Ama o "Temmuz Devrimi"nin sessiz bir şehidi olarak sonsuza dek yere yığıldı. O bizim gözümüzde yabancı, ama o milyonlarca Raihan'ın bir sembolüydü; sadece yaşamak isteyen, hayatını verip hiçbir şey talep etmeyenlerin...

Şehit Md. Raihan, senin sadeliğın bugün bir ulusun vicdanına soruyor:

"Neden fakir bir adam tedavi için giderken kurşunlanır?"

Şehit Hakkında Kısa Bilgi

Şehidin tam adı: Md. Raihan

Doğum tarihi: 01-02-1986

Meslek: Gündelik işçi

Babasının adı: Md. Salauddin, mesleği ve yaşı: Marangoz, 70

Annesinin adı: Rahima Begum, mesleği ve yaşı: Ev hanımı, 58

Güncel adres: Ev-40, Kolta Bazar, Kotwali, Dakka

Kalıcı adres: Ev-428/A, Mirhajirbag alanı, Adarsha okulunun batısında

Polis karakolu: Shyampur, İlçe: Dakka

Aylık gelir: 25.000 Taka

Bir oğlu var: Najmul (11), 4. sınıf öğrencisi

Olay yeri: Mugda

Saldırgan: Polis

Yaralanma tarihi: 05/08/24, saat: 17:00

Ölüm tarihi, saati ve yeri: 05/08/24, 18:00 (tahmini)

Şehidin mezar yeri: Jurain Mezarlığı

Öneriler

- Şehidin ailesine maddi destek sağlanmalı
- Şehidin çocuğunun eğitimi üstlenilebilir
- Şehidin ailesine kalıcı konut sağlanabilir

Kuran-ı Kerim Ayeti

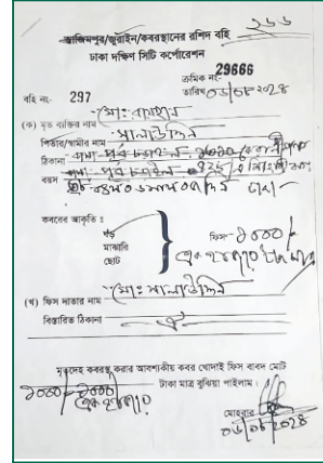
Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin; bilakis onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. (Bakara 2:154)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

রায়হানের এতিম শিশুটির কি হবে?

© হাফেজ ইসলাম রাসি

আমার ভাইয়ের ১১ বছরের এলটা ছেলে আছে। যেসেটা এতিম হয়ে গেছে। এই এতিম শিশুটির এখন কি হবে? ভাইকে খুব মশাহদায়ে মারা হয়েছে। হাতের নখ উপড়ে ফেলা হয়েছে। এসেটা মানুষকে এক মশাহদায়ে মারতে পারে সেটা আমার ধারণা ছিল না। আমি ভাই হাজার সঠিক কিছুর চাই, ঠিক কান্না বিজড়িত গলায় এভাবেই নয়া শিশুর এই প্রতিবেশকের কাছে মনের অভিব্যক্তি বর্ণনা করেছেন সেটা আমোদে নিহত রায়হান হোসেন সান্নামের বোন সোনালী স্বর্ণ।

হাফেজ হাফেজ পণ্ডিত-আবুখানো ঢাকা আশেপাশে নিহতের সংখ্যা আরো হাজার টুই টুই। আত্মত্যাগের বিশেষত্ব অনেকটা এখন পর্যন্ত নিহতের সংখ্যা ৬০০ জন। হাফেজ হাফেজ শির শিখারী, চাকরিবিহীন, দিনমজুর, সাংবাদিকদের নামে প্রত্যাশার মানুষ রয়েছেন। অনেক দীর্ঘ মানুষ নিহত হয়েছেন। অনেকের ঘর থেকে বের হওয়ার আগে জানতেন না ঘরে আর কিছুরে পারব কি না। ঠিক এনে ঘটনা ঘটলে হাফেজ হাফেজের মীর হাজিরল্লাহ এলাকার রায়হান হোসেন সান্নামের সাথে। নিহত রায়হানের বোন সোনালী স্বর্ণ ও তার স্বজনদের সাথে কথা বলেন, আমার ভাই রায়হান হোসেন সান্নাম একজন দিনমজুর ছিলেন। পেশাখর কত্রে তিনি হাতে আখ্যাত পান। এ জন্য হাতের কোনো হাতুখাড় ভেঙে গেছে কি না চেকআপ করতে দুদিন মেডিক্যাল হাসপাতালে যান। কিন্তু সে সময় হঠাৎ মেডিক্যালের সামনে অসহনকারিতার ব্যাক করে। গতি রোডে পুলিশ। চারদিনে গোলাগুলি চালা অবস্থায় তিনি পড়ে। ৯ ম পু-৭-এর কনামে